

Aangename kennismakingen

Persoonlijke ontmoetingen op vier buitenplaatsen

Een reisgezelschap

Driehonderd jaar geleden werd de tweede-*Walchersche Arkadia* van Mattheus Gargon uitgegeven.¹ De Vlissingse predikant Gargon laat in deze boeken, zowel op verhalende als informatieve wijze, een fictief reisgezelschap over Walcheren toeren. Hij voert daarvoor een groep vrienden ten tonele, die als de personages Ewoud, Heerman, Floris, Isabelle en Hillegonde per koets een tocht over het eiland maken. Interessant in de *Arkadia* zijn de bezoeken die het reisgezelschap brengt aan vier buitenplaatsen en hun eigenaar. Op hof Noordhout komt het ensemble in contact met Abraham Biscop, bij 't Huis te Oostkapelle met Willem le Sage, op hof Noordbeek met Nicolaas van Hoorn en op hof Hooge Wal met Samuel Coninck. Hoewel in de *Arkadia* fictie en feiten door elkaar lopen, is het aannemelijk dat Gargon de buitenplaatseigenaren zelf op hun buitens heeft bezocht.

Van die vier buitenplaatsen is tegenwoordig nauwelijks meer een spoor te bekennen. Wat hier en daar rest zijn details in het landschap die slechts voor kenners zichtbaar zijn.

De *Walchersche Arkadia* is geen literair hoogstandje. Door de 'zoetvoerige trant, zedige Lief-kozeryen en stichtelijke Bespeelingen', zoals Gargon het zelf omschrijft, is het boek, voor eenentwintigste-eeuwers althans, slechts fragmentarisch leesbaar. Die schrijfstijl is hier niet van belang. De waarde van het boek ligt in de algemene impressie die Gargon geeft van het eiland Walcheren aan het begin van de achttiende eeuw. In het bijzonder biedt de auteur ons een kijkje in de weelderige wereld van de

toenmalige patriciërs, die in een tijd leefden waarin het eiland tot een economisch hoogtepunt was gekomen. Mattheus Gargon werd in 1661 in Haarlem geboren uit Waals-Vlaamse ouders. Hij begon zijn carrière als kandidaat-predikant bij de Franse Gemeente in Leeuwarden en stapte vervolgens over naar de Nederduits-gereformeerde kerk. Hij was eerst predikant in Geffen en Nuland, voordat hij in 1702 in het Walcherse Serooskerke stond. In 1707 werd hij beroepen in Vlissingen, waar hij een jaar later ook nog werd benoemd tot rector van de Latijnse School. Gargon stichtte een echt domineesgezin; alle drie zijn zonen werden predikant. Mattheus Gargon overleed in 1728 in Vlissingen.²

Volgunstig onthaal bij Biscop

We laten ons eerst meenemen naar hof Noordhout in Serooskerke. Gargon kende de eigenaars, de familie Biscop, erg goed vanwege zijn vijfjarig predikantschap in Serooskerke. Hoewel mr. Abraham Biscop Philipszoon bij het verschijnen van het eerste deel van de *Arkadia* al was overleden, liet Gargon het verslag van de ontmoeting met hem toch publiceren. Abraham Biscop was aan het begin van zijn carrière opgeklimmen tot legerkapitein en werd later waterbaliuw van Zeeland. Hij kwam in april 1669 in het bezit van hof Noordhout via de erfgenamen van Joan van der Hucht³ en kocht in april 1684 de heerlijkheid Serooskerke van Jacob Fredrik van Tuyl van Serooskerke⁴.

Na Biscops maar liefst 44-jarig eigenaarschap van Noordhout erde zijn gelijknamige zoon het buiten in 1713. Abraham jr. liet het landgoed precies tien jaar later na

aan zijn dochter Hortensia. De ontmoeting begint met de ontvangst door deze (klein)dochter. (*Walchersche Arkadia* I, pag. 62-61).

'Heerman deed het speelwagentje stil houden voor het huis, daar aanstonds Hortensia uit trad, en met vriendelijke beleefdheid het gezelschap innodigde. [...] Zo naast waren zy niet binnen, en nedergezeten, of de Koffy wierd opgezegt nevens een kan wel gezuikerde melk, en verscheidene boom- en aardvruchten, omringende een ruimen schotel vol melk-kaasjes, die in vetten

Kaart van Walcheren van de gebroeders Hattinga, 1753. 1. Hof Noordhout (Serooskerke), 2. Huis te Oostkapelle, 3. Hof Noordbeek (West-Souburg), 4. Hof Hooge Wal (Vrouwepolder), 1753. Zeeuwsche Bibliotheek, kluis PLA 127 C 4.

room zwommen. Te gelijk trad Ambachtsheer (mr. Abraham Biscop Philipszoon of 'de Dude', JS) en -Vrouw (Catharina Boudaen, een dochter van Pieter Boudaen Courten, heer van kasteel Popkensburg, bij Sint Laurens, JS) binnen, en 't gezelschap

heuscheijk hebbende verwelkomt, viel de redenwisseling op verscheidene voorvalen, en 't oog van Ewoud op eene Schildery voor den schoorsteen. 'Dit zal ongetwijfeld', zeide hy, 'de schets van deeze plaats, en bygelegene boomgaarden zijn; maar hoe konstig de Schilder mag geweest zijn, myn dunkt, dat hy alle de vermaaklijken niet, of gebrekkig algemaal (geschilderd, JS) hebbe.' 'T is waar', antwoorde de Ambachts-Heer: [...] de dood des Schilders (ts) hier oorzaak van. 'Ik zie liever eene slechte Schildery van eene schone plaats, dan eene schone Schildery van eene slechte plaats', sprak Hillegonde, en deed ieder daarom lachen. Maar laat ons zien, of wy gezicht en smaak te gelijk kunnen

Noordhout. Uit: *Arkadisch Walcheren*, J. Arends. Zeeuwsche Bibliotheek, MAG 3113 D 4.

voldoen', zeide Hortensia, en reikte de vruchten beleefdijk ieder toe. 'Dit Huis', vervolgde de Ambachts-Heer, 'is Noordhout genaamd, en my van de Erfgenamen Van der Ucht gelijk de Heerlijkheid (Serooskerke, JS) van de Erven Van Tuyl van Serooskerke, opgedragen: doch alle de dreeven, en boomgaarden, en meeste boomen heb ik zelf geplant.' 'Na ik merk, is de Koffy-dorst geloscht', zeide Heerman, 'laat ons dan eene kleine wandeling door Hof- en Elzedreeven doen, en weer op ziten: al gaande zullen wy nader beschouwen, het geen ons van verre zo toelachte.' Dit werd goed gevonden, en gevolgt. Zy gingen 't huis uit, en op zijde in den Bloemhof. [...] Het gezelschap wandelde langs eenen klaren Vijver van groene boomen beschaduw, daar nu en dan een Karper en kleinder visch uit opsprong, als om 't

gezelschap te begroeten, en te vermaken.' Nadat er door Ewoud rennende hazen in de tuin worden gezien, praat Biscop verder over de rechten en plichten van het ambachtsheerschap. 'Dit Eiland is niet groot, en heeft wilds genoeg, en nog meer Jagers', antwoorde de Ambachts-Heer, 'hoewel ik meene, dat my alleen in deeze Heerlijkheid de jagt toekomt, als een Ambachtsgevolge, en Heerschaps-recht, bestaande niet alleen in Ampten te vergeven, [...] maar ook [...] 't oeffenen van gericht-zaken, uitgenomen Lijfstraflike misdaden.' Ewoud vraagt vervolgens naar de herkomst van de naam Serooskerke. 'Naamredenen', antwoorde de Ambachts-Heer, 'zijn onzeker, maar de meeste Heerlijken en Dorpen, worden, in dit Eiland, van Kerken, gebynaamd. Of zulks daar van kome, om dat Kerk hier zo veel als Parochie betekent, of dat voormaals de Heeren van bygelegene plaatsen onderling over de voorzittingen in de Kerk twisten [...] zoud ik niet kunnen zeggen.' Nu waren zy weder by den Speelwagen, en na dat ieder beleefdijk afscheid genomen had, en zijne dankbaarheid voor het volgunstig onthaal betuigt had, gingen zy weder opzitten, en reeden door eene hooge steenen-poort op den straat-weg en tusschen de Huizen van Serooskerke onder het geboomte door.⁵

Le Sage, De Wijze

Na Noordhout komen we, verderop in de *Arkadia*, bij 't Huis te Oostkapelle. Eigenaar Willem le Sage kocht in mei 1679 de heerlijkheid Oostkapelle van de stad Middelburg. De gewestelijke hoofdstad verkeerde in die tijd in geldnood en deed daarom een aantal heerlijkheden in de verkoop, waaronder Oostkapelle.⁶ Uiteraard voelde ambachtsheer Le Sage zich aan zijn stand

Gezicht in het park op het huis van de buitenplaats Noordhout te Serooskerke, geschildert in 1870, met op de voorgrond rigo naar mr. P.N. Schorer, ca. 1865. Zeeuws Archief, KZGW, Zeeland Illustrata, deel II, nr. 955d.

Het monument op Noordhout, Jan Arends, 1772. www.buitenplaatsen.nl.

verplicht om in zijn gebied een buitenplaats op te richten en die werd dan ook meteen gerealiseerd.

Willem was ook nog heer van Reimerswaal en Lodjke en als Representant van de Eerste Edele actief bij de Rekenkamer van Zeeland.⁸ Hij overleed in 1721. Daarna gingen zijn bezittingen naar zijn weduwe Agnes de Vroe. Hun zoon Johan David, die zich Ghyselin le Sage noemde, was eige-

naar van de bekende Walcherse buitenplaatsen Papegaayenburg en Vrijburg." (Walcherse Arkadia II, pag. 111-119). "Terwijl zij reden wisselden, kwamen zij nader by 't Huis, en tot aan de brug, met een doorzichtig tralywerk boven de houte deur, dat [het] heerlijk Huis nog heerlijker opdeed. 'Aan die zijde', sprak Heerman,

't Huis op Oostcapelle, achterzijde, Jan Arends 1772. www.buitenplaatsennederland.nl.

'leggen de vruchtbaare Boomgaarden, en lommerrijke Wandelpaden; aan deelen kant, en achter dat aardig Duif-huis, legt de Kerk, die in hoogte van toren, en vastigheid en oudheid van gebouw, geene behoefte te wijken. Maar laat ons de brug over [gaan], en nader treden, om de schoonheid van Huis en Hof nader te zien.' Ewoud bleef een wijl staan, en als stom, ziende en her-

ziende, zonder een enig woord te reppen. 'ik beken' sprak hy eindlijk, 'dat het Prinselijk is, en verwaars ik my wende, het licht my alles even lieflijk toe. Ziet, hoe aangenaam de beeltenissen der Roomsche Keizers door de glazen heen schijnen (mogelijk glas-in-loodramen. JS), ziet, hoe prachtig die praalbeelden den voorgevel verzie-

ren [...]. Lees dat by-schrift: Sapiens dominabitur astris (De wijze zal heersen over de sterren, JS), [...]. Dat by-schrift is eene Zinspeeling op den Ambacht-Heers naam (Le Sage betekent De Wijze, JS), want Sapiens en le Sage, zo ik wel onderrecht ben, is een en 't zelfde in 't Latijn en Fransch. En [...]. het opschrift boven de deur van dat vermaaklijk Speel-Huis, dat zo geestig uit het water rijst: le Sage espere en Dieu (Le Sage hoopt op God, JS), [...]. zy traden naar 't Speel-Huis, en waren

nu om den hoek, by een groen lust-prieel, dat boven in eenen konstig-geleiden boom uit gevlochten takken gemaakt was, en zagen dat met veel genoegen aan, als de deur van 't huis open, en de Ambachts-Heer daar uit, en na 't gezelschap toeging, verzoekende hen, na wederzijdsche plichtplegingen, in 't Huis, of in den Hof te tre-

groot en verguld zijnde, met schitterende vleugelen scheen na boven te vliegen. [...] Nu waren zy, door een dwars pad weder by een gekomen, en zagen met overgroet vermaak de overige Hof-cieraaden, en 't Huis van achteren en op zijde, als Ewoud [...] zich tot den Ambachts-Heer wendende, zeide: 'dit Huis kan niet zeer oud zijn, en is,

den. Op die beleefde nodiging keerden zy voortby, en aan de andere zijde van 't Huis, en gingen over eene brug in den Hof, daar zich de wellust zelve zou hebben kunnen voldoen, en Ewoud meer als te voren over verwonderd scheen, ziende de net-geschoorene heggen, konstige naaldspitsen, zinnelijke lust-prieelen, schoone wandelpaden, volgeladene naan-boomjes, en andre Hof-cieraaden. Hillegonde, terwijl de anderen voort wandelden, bleef met Adoff staan voor een beeld van Mercurius, dat levens-

Oostcapelle. Uit: Nieuwe Chronyk van Zeeland, M. Smallegange, Zeecruuse Bibliotheek.

zo wel als deze Hof, van te nieuw en hendaagsch maaksel, om te doen geloven, dat het lang gesticht zy. 'T is waar', antwoorde de Ambachts-Heer, 'en als my, in 't Jaar 1679 deeze Heerlijkheid was opgedragen, heb ik Huis, en Hof dus aangelecht. Men wil, dat hier wel eer een Klooster ware, zonder te weten van welke Kloosterlingen: hoewel eenige zeggen, dat

het Kapellanen van het nabygelegen Westhoven, of Duinhoek waren, en dat hier van deeze Parochie den naam van Oostkapelle gehaalt hebbe. [...] Wat hier van zy, weet ik niet, dit is zeker, dat het eene van de oudste en grootste plaatsen van Walcheren is [...] schietende tot aan de Duinen, en zo ik niet bedrogen ben, tot in de Zee. [...] 'Laat ons [...] den Ambachts-Heer voor zijne beleefdheid danken', zeide Heerman, 'want de tijd roept, en de Voerman wacht ons al.' Onderwijl nodigde de Ambachts-Heer 't gezelschap met allen ernst, om 't Huis van binnen te zien, maar Heerman, 't woord hervattende, bedankte met dies te meer betuiging van verplichting, tredende naar de voorpoorte, daar hen de paarden met in 't zand te krabben, scheenen te vermanen, dat zy voort moesten: Hier namen zy beleefdelyk afscheid, klommen op den wagen, en de paarden rukten voort.'

Koffy of Chokolaat bij Van Hoorn

De volgende buitenplaats die wordt aangedaan, is Noordbeek, behorend bij de heerlijkheid West-Souburg, Noordbeek was gelegen tussen Der Boede aan de ene kant en Vrijburg en Papegaayenburg aan de andere kant. Eigenaar Nicolaas van Hoorn was sinds september 1708 ambachtsheer van Koudekerke.⁸ Hij was zevenmaal burgemeester van Vlissingen, bestuurder van de Verenigde Oost-Indische Compagnie en gecommitteerde bij de Staten-Generaal. Hij had Noordbeek geërfd van zijn vader, Jacob van Hoorn, en liet het landgoed na aan zijn zoon, Nicolaas Jan van Hoorn. (Walcherse Arkadia II, pag. 54-66).

Gargon laat in zijn boek de hoofdrolspelers de dreef van Noordbeek oprijden. Op het einde daarvan staat de 64-jarige Nicolaas

van Hoorn hen al op te wachten voor zijn buitenhuis. Hij nodigt hen uit om met hem "een bakje Koffy of Chokolaat" te nuttigen en er ontstaat een gesprek.⁹

Aan de dis bij Coninck

Tot slot brengt het door Gargon opgevoerde gezelschap een bezoek aan Samuel Coninck, eigenaar van hof Hooge Wal aan de Monnikendijk in Vrouwenpolder. Coninck was raad en schepen van Veere en gedeputeerde van de Staten-Generaal namens Zeeland. Hij had een commissariaat bij de Polder Walcheren en in Veere bekleedde hij nog de functie van weesmeester.

In de Arkadia wordt de naam van Conincks buitenplaats merkwaardig genoeg niet vermeld, in de transporten en plechten van de landvietschaar van Veere vinden we zijn naam echter wel. De magistraat kocht de buitenplaats Hooge Wal in 1682 van Simon Quirjnsen. Dat deed hij samen met zijn broer mr. Thomas Alexander Coninck, baljuw van Veere. Rond 1690 kwam het bezit geheel en alleen op naam te staan van Samuel. Na diens overlijden, in 1728, verkocht broer Thomas de hof aan de Vrouwenpolderse landman Jannes Jeronimus.¹⁰ Precies op de plek waar Conincks hof lag, stond ooit een klooster waarvan de fundamenten in 1993 werden blootgelegd. De monniken van het Heilig Graf Ter Mortiere, bij Arnhemuiden, moesten halverwege de vijftiende eeuw hun plek verlaten vanwege de oprukkende zee en het almaar afkalvende land en kregen huisvesting aangeboden in dit klooster in Vrouwenpolder.

Het gezelschap in de Arkadia bevindt zich op het strand ten noorden van Vrouwenpolder, waar vis uit de netten van de daar wer-

kende vissers mag worden gehaald. (Walcherse Arkadia II, pag. 240-251).

"Terwijl zij met opzamelen van den Visch bezig waren, zagen zy iemand met een roer en knecht uit de Duinen naar 't Strand naderen, dragende een koppel of drie Konynen en ander wild. 'T Was de Heer Koning, die zich met de Jacht vermaakt hadde en langs Strand over de Schans (fort Den Haak, JS) naar zijn Hof wilde. Heerman hem kennende trad toe, en [...] vraagde de Heer Koning, of zy iets, en wat zy gevangen hadden, en zo veel Visch ziende, die in de mand vermaaklijk sprong. 'Dat gaat wel', zeide hy, 'dat is een goede zoo?' 'Die zal nog beter zijn', sprak Heerman, 'zo wy de eer mogen hebben van uw tegenwoordigheid in 't eten.' [...] ik omhels den voorslag, mits dat het aan mijn huis zy', antwoorde de Heer Koning. [...] Niet lang hadden zy gereden en gewandelt, of zy waren op den Binnen-dijk, en voor de achter-deur van een schoone Hof, die open stond, en door een hoog verhevene Wandelarye een heerlijk Huis vertoonde. Hier nodigde de Heer Koning het gezelschap in, dat over en binnen getreden, met byzonder genoegen de wederzijdsche bloemen boven, en de welgedalende vruchtboomen beneden langs de nederdalende aarde zag. Ewoud ter rechter- en slinkerhand op den verheven weg een hooge groene Haage, die zeer aardig aan beide zyden doorsneden, een bekoorlijk doorzicht op den nederlopenden Hof, schoone Vyvers, verruitgestrekte Bosschen, en Naanboomtjes verschafte, met vervremding en vermaak aanschouwende, stond een wijl als opgetogen, en eindlijk het woord vattende: 'wat is dit', zeide hy, 'voor aangename hoogte, die in het vlak land eenen Berg vertoont (Gargon zet Ewoud hier wel erg naïef neer: de ver-

meende berg is een dijk, JS), en hangende Boomgaarden, en nederhollende Kweekerye, en groene Uitkijken, die 't oog zo werkelijk weiden?' 'T Is de Monnikendijk', sprak de Heer Koning, 'en schijnt dien eerwaardigen naam ontleent te hebben van de Priesters en Monniken [...]' (Precies op deze plek lag het genoemde klooster, JS) Coninck verhaalt vervolgens van het miraculeuze schildery van Vrouwenpolder, waarop een beeld van Maria werd nageschilderd. "Mijn broeder (Thomas Alexander, JS) de Baillu van Veere, heeft dat beeldeken nog in zijn huis, en ik heb 't laten aftekenen naar 't leven: maar het een, noch 't ander, doet geen mirakelen meer', vervolgde de Heer Koning, 'of het nu te oud of krachteloos zy, of dat het by de vroomo Catholyken alleen magt hebbe weet ik niet.' [...] pratende en lachende kwamen zy van de hoogte in den Hof, en zagen met vermaak de Naanboomtjes op verscheidene wijzen, vierkant, achthoekig, rond, hol, pyramidaal, en anders op- en uitgesnoeid, doch alle vol vruchten, en om 't heerlijk opgewassen. Uit den Hof traden zy naar 't Huis, en vonden hier ieder een bezig, sommigen schrabden en bereidden den Visch, anderen dekten de tafel, en elk deed zijn werk. Binnengetreden en verwelkomt, wierd [...] de Visch opgedischt [...]. De grond is hier omtrent zeer vruchtbaar, en heelt van ouds veele menschen herwaards doen komen, maar in mijn Hof vind ik hier en daar noch grondslagen en oude muren, zo men zegt, en ik meine van een oud Klooster, dat hier, om de grondaak-selen en dijkstorting van Arnhemuiden versterkt en opgebouwd wierd, zeide de Heer Koning, 'en mergens in 't Eiland zijn meer Haven dan in deeze Heerlijkheid, achter de Kerk legt Huis en Hof van den

Titelblad van de *Walchersche Arkadia* door Mattheus Gargon. Zeeuws Archief, KZGW, *Zelandia Illustrata, aanteekeningen*, nr. 677.

Heer Visscher (Johannes de Visscher, predikant in Vrouwenpolder, JS), daar de grootste en uitmuntendste vruchten van Walcheren groeien, die uit Holland en alle plaatsen hier gebracht zijn. Daar aan volgt Huis en Hof van den Heer Pille, de Pelgrim geheten, van de Pelgrimage, zo het schijnt, onzer liever Vrouwe in den Polder, een Hof, die zeer groot is [...], dat het cieraad van den Polder mag genaamt worden. (Later werd de hof omgedoopt in Elzenoord, JS.) Een weinig verder legt de plaats van den Heer Beaufort, die ook zeer wijd en breed uitschiet (Pieter de Beaufort, hof Twistvliet, JS) [...]. Hooger op leggen noch andere Hoven en Plantagen, zo dat

men hier als in een gedurig bosch en wel lustige dreeve langs een opgeschoten dijk wandelen kan, of rijden tot Domburg toe. "Het zal tijd zijn om onzen Weldoener [Samuel Koning] te danken en Middelburg te gaan zien [...]. Nauwlijks waren de dankplichten afgelegd, of de Voerman kwam zeggen, dat de Speelwagen ingespannen was, en buiten voor de poort stond, daar zij met herhaalde dankbewijzen, en betuiging van erkentnisse der ontfangene beleefdheden, opklommen, en ter rechter hand van den dijk af, eenen engen, doch belommerden weg inreden."

Jaco Simons

1. M. Gargon, *Walchersche Arkadia* I en II, Leiden 1715 en 1717 (uitg. Samuel Luchtmans).
2. W.M.C. Regt, *Naamlijst der predikanten van Zeeland, 1565-1938*, deel II, pp. 195, 196 (ZA, *Verzameling Genealogische Afschriften*, inv.nr. 962).
3. ZA, RAZE, *gericht van Serooskerke*, inv.nr. 1197, fol. 34 en 35.
4. ZA, *Rekenkamer van Zeeland, Rekenkamer 'A'*, inv.nr. 743, fol. 20verso.
5. ZA, *Rekenkamer van Zeeland, Rekenkamer 'A'*, inv.nr. 743, fol. 19verso.
6. F. Nagtglas, *Levensberichten van Zeeuwer*, Middelburg 1888.
7. J. Simons, *Hof Papegaayenburg*, in: *Den Spiegel*, 2011, nr. 3, en *Hof Vrijburg*, in: *De Wete*, 2012, nr. 1.
8. ZA, *Rekenkamer van Zeeland, Rekenkamer 'A'*, inv.nr. 743, fol. 17.
9. J. Simons, *Op de koffie bij Nicolaas van Hoorn* (Hof Noordbeek), in: *Den Spiegel*, 2015, nr. 2.
10. ZA, RAZE, inv.nrs. 1087-1092; *Landoerschaar van Veere, transporten en plichten*, inv.nr. 1087, fol. 116 en inv.nr. 1088, fol. 100.

Walcheren van de kaart

Fort Vlissingen op de Pescadores

In de Straat van Taiwan, een 180 kilometer brede zeestraat tussen China en Taiwan, liggen de Pescadores. In het Chinees staat deze archipel bekend als Penghu. De verzameling van 64 kleine eilanden vormt sinds 1950 een provincie van Taiwan.

In 1604 arriveerden Wijbrand van Warwijk en zijn mannen op het hoofdeiland Penghu. Zij waren voor de Verenigde Oostindische Compagnie (VOC) vanuit de Indische archipel op weg naar Macau, een Portugese kolonie aan de Chinese kust. Het was de

Het hoofdeiland van Penghu heeft dezelfde naam als de eilandengroep en een omvang van slechts 64 vierkante kilometer. Dat is minder dan een derde deel van Walcheren.

Kaart van Formosa van Johannes Vingboons uit 1640. Atlas van kaarten en aanzichten van de VOC en WIC, genaamd Vingboons-atlas. Zeeuws Bibliotheek, MAG 3146 C 18.

De rode barbaar

De archipel werd aan het einde van de zestiende eeuw door de Portugezen op de kaart gezet. Omdat de bevolking bijna geheel bestond uit Chinese vissers, noemden de Zuid-Europeanen de eilanden destijds *Ilhas dos Pescadores* ofwel *Vissers-eilanden*.

bedoeling dat de nog jonge Compagnie vanaf de strategisch gelegen Pescadores contacten zou gaan opbouwen met het tot de verbeelding sprekende China, maar dat plan liep op niets uit. China toonde geen interesse. In de oudste tempel van Penghu's hoofdplaats Makung staat een stenen zuil met een tekst die trots vermeldt dat de ei-